

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 83/2016
09.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ч., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тач. 1. и 2. у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ч., адвоката Р.С.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 477/14 од 26.05.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1004/15 од 19.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ч., адвоката Р.С.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 477/14 од 26.05.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1004/15 од 19.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 477/14 од 26.05.2015. године, окривљени Г.Г., В.М., Д.Ч. и Н.П. оглашени су кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тач. 1. и 2. у вези члана 61. КЗ, за која су осуђени на казне затвора у трајању од по једне године. Том пресудом окривљени су обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износе од по 4.000,00 динара, а да на име осталих трошкова кривичног поступка солидарно плате износ од 39.375,00 динара, док је окривљени Г.Г. обавезан да плати и 10.440,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом окривљени су обавезани да Основном јавном тужилаштву у Зајечару на име трошкова кривичног поступка солидарно накнаде износ од 61.455,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а такође су обавезани да оштећеном С.М. на име одштетног захтева солидарно накнаде и износ

од 240.840,00 динара, а оштећеној Д.Ц. да солидарно накнаде износ од 10.690,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док су у преосталом делу оштећени упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправних захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1004/15 од 19.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Д.Ч. и жалба заједничког браниоца окривљених Г.Г., В.М., Д.Ч. и Н.П. и пресуда Основног суда у Зајечару К 477/14 од 26.05.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Ч., адвокат Р.С.Ј. због битних повреда одредаба ЗКП и због повреде кривичног закона, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ч., адвоката Р.С.Ј. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.Ч. у захтеву за заштиту законитости поднетом због битних повреда одредаба кривичног поступка и због повреде кривичног закона не опредељује конкретно ниједну од повреда ЗКП таксативно наведених у члану 485. став 4. ЗКП, међутим, из образложења захтева и навода да је суд током поступка повредио право окривљених на одбрану указивањем да је првостепени суд био дужан да провери одбрану окривљених у којој су навели да њихови браниоци, постављени по службеној дужности, нису присуствовали њиховом саслушању, већ да су исти дошли након сачињавања записника када су их и потписали, те да је суд био дужан да провери одбрану једног од окривљених у којој је навео да је шест полицајаца вршило притисак на њега да призна извршење предметног кривичног дела саслушањем како бранилаца по службеној дужности тако и овлашћених службених лица ПУ Зајечар који су предузели радњу саслушања окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, произилази да се захтевом браниоца окривљеног Д.Ч. указује на повреду одредбе члана 74. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.Ч. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, о чему је на страни 3 пасус четврти, пети и шести и страни 4 пасус први образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Потом, бранилац окривљеног у поднетом захтеву је навео да изведени докази не пружају поуздан основ за закључак да је окривљени Д.Ч. извршио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тач. 1. и 2. у вези члана 61. КЗ за које је оглашен кривим, истицањем да суд није отклонио несагласност између садржаја записника о увиђају лица места од 05.04.2014. године, у коме је констатовано да је оштећени навео да је из куће одузето 10 мањих златника, сребрни накит неутврђене количине и др, а да је оштећени С.Н. на записнику сачињеном од стране Основног јавног тужилаштва Зајечар дана 09.05.2014. године навео да му је критичном приликом из куће одузето 25 малих аустријских дуката и један велики, а да ову противречност није отклонио ни другостепени суд, због чега се не може са сигурношћу утврдити колико дуката је одузето од оштећеног, па самим тим ни новчана вредност истих, што доводи у питање правилност одлуке суда да окривљене солидарно обавезе да на име одштетног захтева обавезе да оштећеном С.Н. исплате износ од 240.840,00 динара. Даље је навео да се не може са сигурношћу прихватити закључак суда о томе да су два пара рукавица која су приликом претреса стана одузета од окривљеног Д.Ч. коришћена приликом извршења кривичног дела у питању.

По налажењу Врховног касационог суда изложеним наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.Ч., позивајући се на битне повреде одредаба кривичног поступка и на повреду кривичног закона (без конкретизовања које повреде, таксативно наведене у члану 485. став 4. ЗКП су учињене), у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу предметног кривичног дела.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због кога окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у оцену навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ч. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.